

«Copenhaguen» d'Anna Bárcena de las Heras

Relat guanyador del concurs [«Imagina un amor»](#) en la categoria de 16 a 18 anys de l'edició 2019.

No t'agradaria sonar pesada. T'ho has repetit ja tantes vegades. Però no ho pots evitar. De fet, a vegades només et mires al mirall per veure el penjoll que et va regalar quan tot just celebràveu dos anys. La vas deixar tu, Andrea. La vas deixar tu.

Et passes la mà pels cabells i busques la clau del pis. Com que mai portes bossa, et costa trobar les coses dins les butxaques de la jaqueta. Entres i tanques la porta de pressa, perquè el fred del carrer no t'acompanyi a casa. Els carrers estan gelats a l'hivern, en aquesta part del món. Els carrers i els ulls de la gent, que de tan blaus fan vertigen. Com si t'aboquessin al mar. I trobes a faltar aquells ulls del color de la terra humida. Sacseges el cap per a veure si d'aquesta manera marxen. Però fa molt que sacseges el cap en va.

T'estires al llit i sense voler agafes el mòbil per a mirar les seves fotografies. Les que penja cada dia. Li agrada molt penjar fotografies, i això et fa feliç, perquè vol dir que s'agrada. S'agrada gairebé tant com t'agrada a tu. Ella, evidentment, no ho sap. Ni ella ni ningú, que fa massa temps que fas veure que ja l'has deixat enrere. Per això ara penja fotografies amb altres noies. I ja no et fa tan feliç. Però les mires igual, i fas veure que són amigues, com ho vau ser vosaltres fa temps.

Avui és dia de sortir a ballar. T'ho va demanar la Caitlyn fa una setmana. Andrea, mai sortim, et passes el dia tancada i llegint el primer que trobes a la prestatgeria. Et fa gràcia com pronuncia el teu nom. Andrea, fem alguna cosa. I de tossuda valenta, que avui et calces els tacons alts per a lluir aquell vestit gris que vau comprar a Palamós. Els nois et miren quan balles amb aquell vestit gris. Però tu no els fas cas si no portes molta beguda a sobre. Perquè, de fet, a tu la gent t'avorreix. A tu no t'agraden els nois. A tu no t'agraden les noies. Andrea, a tu t'agrada algú. I aquest algú no sortirà a ballar amb tu aquesta nit.

Així que plores una estona, sota el coixí, i després de posar-te les ulleres -sempre són a la tauleta de nit perquè et fa vergonya portar-les en públic- agafes el llibre que tens més a la vora, t'és igual quin és, i t'hi entregues com si t'hi anés la vida. Saps que en dues hores rebràs un missatge de la Caitlyn preguntant-te on coi ets. Saps que el seguiran dotze més explicant-te que t'ha trobat la persona ideal, perquè a la Caitlyn tant li fa que t'agradin uns o altres. I després de trucar-te, a casa, al mòbil, marxarà sense tu, com porta fent aquests darrers mesos. Demà, però, et dirà que no passa res, que podeu anar a prendre alguna cosa a la cafeteria que fa cantonada amb el seu carrer. La Caitlyn, en el fons, sap que no l'has oblidat. Per això no et deixa tancar-te a casa i pensar massa. Diu que tot és culpa de la filosofia. Encara que la filosofia no et deixi el mateix regust que els seus llavis després d'un petó.

I tu seguiràs desitjant uns dits passejant per la teva esquena nua. I un fil de veu que xiuxiuegi t'estimo sota els llençols blancs. Però la vas deixar tu, Andrea. La vas deixar tu.